

Strona pozwana: Republika Bułgarii (przedstawiciele: T. Ivanov, D. Drambozova i E. Petranova, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna i M. Szpunar, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75, s. 29) — System pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej — Pojęcie „kosztu, który jest bezpośrednio ponoszony jako rezultat wykonywania przewozów pociągami” — Opłaty przekraczające koszty ponoszone bezpośrednio jako rezultat wykonywania przewozów pociągami — Warunki zastosowania art. 8 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE

Sentencja

- 1) *Zezwalając na uwzględnienie w obliczaniu opłat pobieranych za minimalny pakiet dostępu i dostęp do torów w celu obsługi urządzeń kosztów, a mianowicie wynagrodzeń personelu i składek na ubezpieczenie społeczne, których nie można uznać za koszty, które są bezpośrednio ponoszone jako rezultat wykonywania przewozów pociągami, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na podstawie art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa, zmienionej dyrektywą 2007/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r.*
- 2) *W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.*
- 3) *Komisja Europejska, Republika Bułgarii i Rzeczpospolita Polska pokrywają własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 174 z 16.6.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 lutego 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio — Włochy) — Airport Shuttle Express scarl (C-162/12), Giovanni Panarisi (C-162/12), Società Cooperativa Autonoleggio Piccola arl (C-163/12), Gianpaolo Vivani (C-163/12) przeciwko Comune di Grottaferrata

(Sprawy połączone C-162/12 i C-163/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE, 101 TFUE i 102 TFUE — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/92 — Rozporządzenie (WE) nr 12/98 — Świadczenie najmu pojazdów z kierowcą — Uregulowania krajowe i regionalne — Zezwolenie wydawane przez gminy — Warunki — Sytuacje o charakterze wyłącznie wewnętrznym — Właściwość Trybunału — Dopuszczalność pytań)

(2014/C 93/07)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Airport Shuttle Express scarl (C-162/12), Giovanni Panarisi (C-162/12), Società Cooperativa Autonoleggio Piccola arl (C-163/12), Gianpaolo Vivani (C-163/12)

Strona pozwana: Comune di Grottaferrata

Przy udziale: Federnoleggio

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Wykładnia art. 26, 49, 90 TFUE, art. 3 TUE w związku z art. 4 ust. 3 TUE i art. 3, 4, 5 i 6 TFUE, art. 101 i 102 TFUE, jak również rozporządzenia Rady (EWG) nr 2454/92 z dnia 23 lipca 1992 r. ustanawiającego warunki dostępu przewoźników niemających stałej siedziby w państwie członkowskim do transportu drogowego osób w państwie członkowskim (Dz.U. L 251, s. 1) oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 12/98 z dnia 11 grudnia 1997 r. ustanawiającego warunki dostępu przewoźników niemających stałej siedziby w państwie członkowskim do transportu drogowego osób w państwie członkowskim (Dz.U. 1998, L 4, s. 10) — Usługa najmu pojazdów z kierowcą — Uregulowania krajowe uzależniające świadczenie tej usługi od posiadania licencji wydawanej przez gminy i zobowiązujące posiadaczy takiej licencji do dysponowania normalną bazą pojazdów na terenie gminy, która wydała im licencję, oraz do rozpoczęcia i zakończenia świadczenia usługi na tym samym terenie

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest właściwy do rozpatrzenia wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożonych przez Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Włochy) postanowieniami z dnia 19 października 2011 r. i z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawach połączonych C-162/12 i C-163/12 w zakresie, w jakim owe wnioski dotyczą wykładni art. 49 TFUE. W zakresie, w jakim rzeczzone wnioski dotyczą wykładni innych przepisów prawa Unii, są one niedopuszczalne.

(¹) Dz.U. C 165 z 9.6.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg — Niemcy) — DMC Beteiligungsgesellschaft mbH przeciwko Finanzamt Hamburg-Mitte

(Sprawa C-164/12) (¹)

(Podatki — Podatek dochodowy od osób prawnych — Przeniesienie udziałów spółki osobowej na spółkę kapitałową — Wartość księgową — Wartość szacunkowa — Konwencja o unikaniu podwójnego opodatkowania — Natychmiastowe opodatkowanie cichych rezerw — Odmienne traktowanie — Ograniczenie w swobodnym przepływie kapitału — Zachowanie podziału władztwa podatkowego pomiędzy państwami członkowskimi — Proporcjonalność)

(2014/C 93/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DMC Beteiligungsgesellschaft mbH

Strona pozwana: Finanzamt Hamburg-Mitte

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Hamburg — Wykładnia art. 43 WE (obecnie art. 49 TFUE) — Spółki z siedzibą w innym państwie członkowskim wnoszące aportem udziały w przedsiębiorstwie do krajowej spółki kapitałowej w zamian za udziały w tej spółce — Przepisy przewidujące, że w takim przypadku wniesiony kapitał podlega wpisowi w bilansie spółki kapitałowej zgodnie z jego rzeczywistą wartością, a nie wartością księgową, powodując tym samym wcześniejsze opodatkowanie niezrealizowanych udziałów — Możliwość zapłaty odnośnych podatków w pięciu rocznych ratach pod warunkiem istnienia gwarancji zapłaty.

Sentencja

- 1) Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że cel w postaci zachowania podziału władztwa podatkowego między państwami członkowskimi może uzasadniać przepisy państwa członkowskiego, które nakazują określenie wartości aktywów spółki komandytowej wniesionych do kapitału spółki kapitałowej z siedzibą na terytorium tego państwa członkowskiego w oparciu o ich wartość szacunkową, prowadząc do opodatkowania przed ich rzeczywistym zrealizowaniem cichych rezerw związanych z tymi aktywami uzyskanych na tym terytorium, w sytuacji gdy rzeczzone państwo członkowskie rzeczywiście nie może wykonywać swej kompetencji podatkowej w odniesieniu do tych cichych rezerw w chwili rzeczywistej ich realizacji, co powinien ustalić sąd krajowy.
- 2) Przepisy państwa członkowskiego przewidujące natychmiastowe opodatkowanie cichych rezerw uzyskanych na jego terytorium nie wykraczają poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu w postaci zachowania podziału władztwa podatkowego między państwami członkowskimi, o ile, w sytuacji gdy podatnik wybierze odroczenie zapłaty, obowiązek ustanowienia gwarancji bankowej jest nałożony w zależności od rzeczywistego ryzyka niepobrania podatku.

(¹) Dz.U. C 217 z 21.7.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 30 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) — Aboubacar Diakite przeciwko Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

(Sprawa C-285/12) (¹)

(Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej — Osoby kwalifikujące się do ochrony uzupełniającej — Artykuł 15 lit. c) — Poważne indywidualne zagrożenie życia lub fizycznej integralności osoby cywilnej wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacjach konfliktów zbrojnych — Pojęcie „wewnętrznego konfliktu zbrojnego” — Wykładnia autonomiczna poprzez odniesienie do międzynarodowego prawa humanitarnego — Kryteria oceny)

(2014/C 93/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Aboubacar Diakite.